

הגרלה על 1,000 ש"ח במזומן

לכל מי שקורא את העלון הזה מתחילתו ועד סופו ומתקשר למס' טלפון 073-383-44-71 ומשאיר את פרטיו המלאים, ההגרלה מיועדת לכל הגילאים, כמו כן כל מי שמקבל על עצמו קבלה טובה להתחזק באחד מהנושאים הכתובים בעלון זכאי להיכנס פעם נוספת להגרלה (אם קיבלתם על עצמכם להתחזק בכמה נושאים הנכנס זכאים להיכנס להגרלה פעמים נוספות כפי מספר הקבלות שקיבלתם על עצמכם)

לזיכוי הרבים נא לפרסם ולהפיץ עלון זה בכל דרך אפשרית ונאמון הקב"ה לשלם למפיצים ולמפרסמים את העלון הזה שכר פעולתם, בבני ברוכי, חיי ארוכי, מזוני רוויחי, שידוך טוב הגון ובנקל, בריאות שלימה, זש"ק, וברכה והצלחה בכל העניינים.
להערות, הארות, תגובות והזמנת פרוספקטים חנים בנושא מורא מקדש ותפילה בציבור 053-31-99990 או במייל A0573199990@GMAIL.COM

הגרלה מיוחדת לרכזים: רכזים מזכי הרבים הרוצים להכפיל ולהרבות את זכויותיהם בכבוד שמים ולזכות לכל הברכות והישועות המצרפים 10 חברים או קרובי משפחה וכו' בקריאת העלון זכאים להיכנס להגרלה פעם נוספת (על כל 10 מצטרפים נוספים זכאים הרכזים להיכנס שוב להגרלה)

עלון בית תפילתי

הברפת אברהם מכנה את אלו המזלזלים להתפלל במנגן: 'הנמשכים אחרי יצרים'.

המתפלל בציבור תפלתו נשמעת תמיד, ולא בודקים בשמים אם מעשיו ראויים שתפלתו תתקבל. משא"כ המתפלל ביחידות בודקים בשמים את מעשיו אם ראוי שתתקבל תפלתו, ומי רוצה שבשמים יפשפשו במעשיו.

כתב הברפת אברהם שהמתפלל ללא מנגן מפסיד הפסד גדול.

כתב המהרש"א (הגיה"ט) שהמתפלל ללא מנגן עליו נאמר: 'חסרון לא יוכל להמנות'.

הרה"ק רבי אהרן הגדול מקרלין זי"ע כתב שלהתפלל ללא מנגן זה דבר מוגנה מאד, ואם רוצים משהו מן הברכה בשר ודם או נשיא מרכיבים משלחת, כ"ש וק"ו כשפאים לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה על אחת כמה וכמה שצריך לבוא עם ציבור.

הפלא יועץ מכנה את אלו המתפללים בלי מנגן: 'יצרים מטעה אותם, קטני אמונה, סמויות עיניהם, נבהלים להון'. ושואל ותוהה, האם אפשר להפסיד משהו מתפלה במנגן. וזו לשונו: 'היאמן כי יספר שהשי"ת יעדיף לעוברי רצונו ויפסיד לעושי רצונו, בודאי שלא!'

האורחות ישר כתב שהמתפלל מתחילת התפלה ועד סופה, יתקיים בו: 'ויהי כנהר שלומך וצדקתך כגלי הים, ויהי כחול זרעך'.

ואלו המאחרים לתפלה או בורחים לפני סוף התפלה, ובפרט בתפלת מנחה שמגיעים לפעמים באחור ותופסים טרמפ עם השליח ציבור בחזרת הש"ץ ומפסידים עי"כ עשרות אמן וכו', כותב על כך האורחות ישר וזה לשונו: 'אין לה מבזה'

המאור ושמש (בפרשת משפטים ד"ה ועדתם) מבטיח (לאכסגלה אלא כהבטחה מפורשת) שהמקפיד להתפלל במנגן 3 תפלות ביום בקביעות, תהיה פרנסתו ברוחה גדולה וברכה תהיה מצויה במעשי ידיו. וכתבו על זה הספרים הק' שהבטחת המאור ושמש הוא גם על המשך הפסוק (שם) 'והסירותי מחלה מקרבך'.

החפץ חיים כותב בזו הלשון: 'כל מי שמקפיד בקביעות להתפלל במנגן, מתרבה מצוותיו וזכותיו מאד, אבל אם לפעמים יתפלל במנגן ולפעמים יתפרה מונחה ח", הוא בכלל 'אם תלכו עמי בקרי' (ויקרא טו), וכמו שפירש רש"י עיי"ש"'.
הידעת? שלפי ההלכה חייבים ללכת 4 ק"מ (כשעה הליכה) בכדי להתפלל במנגן.

וכותב החפץ חיים זי"ע שמחירו ושוויו של אמן אחד הוא במשגים של מליאדים ויותר, אבל בעולם הבא נחשב שכר אמן של כל אדם לפי מה שהאדם החשיבו כאן בעולם הזה, ולכן אם אתה בורח או מאחר לתפלות אתה קובע בעצמך ערך נמוך לאמנים שלך... ולחילופין אם בשביל שום הון וסבה שבעולם לא תוותר על תפלות בציבור מתחלתם ועד סופם מעשיך מוכיחים שאין מחיר שוה ערך בעולם לאמן שלך והתוצאות בהתאם, בגשמיות, וברוחניות.

החיד"א כותב שאינו מבין איך יתכן להתפלל ביחידות, שהרי תז"ל אמרו שחייבים נידוי על ביטול קדיש וקדושה.

מדברי הגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי שליט"א בספרו אורחות ישר: להגיע באחור לתפילה או לברוח לפני סוף התפילה הרי זה חילול ה' וזלזול חמור בכבוד שמים

עבודתו של הקב"ה יותר מזה, וכאילו אינו מאמין שהשכינה נמצאת בבית המדרש, ויש בזה גם חילול השם רח"ל שאומרים עליו הכף מתנהגים בני תורה, ואיך תתקבל תפלתו, ובעולם הבא לא יקבלו תירוץ זה שראו אחרים שמזלזלים בזה, עכ"ל הק'.

אלו דבריו של הגאון רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: אם אתה מאלו שבורחים לפני סוף התפלה או מאלו שמאחרים לתפלה, אז יש נקודה אחת שקדאי שתחשב עליה, והיא שפנראה שהתרגלת לקבל הכל בחנם, התרגלת לא לשלם להקב"ה חובות, התרגלת לחשוב שהכל מגיע לך. ודע לך, בורא עולם רוצה ודורש ממך מה שאתה חייב לו, נקודה. ולא יעזר לך שום דבר. לא תצליח לברוח וגם אין לך לאן לברוח. ולכן תשקיע אצלו ותרויח. עצר דקה ותחשב כמה חסד עשה אתך הקב"ה עד היום. הרי אי אפשר לספור ואי אפשר למדוד את זה. ומה אתה מחזיר לו בתמורה? שאתה בורח לפני סוף התפלה ולא יכול להמתין עוד כמה דקות לסיום הקדיש האחרון שבתפלה או מאחר לתפלה? הרי זו כפיות טובה כלפי הקב"ה שאין כדוגמתה! ומה עם החילול השם שבדבר, בפרט אם אתה בחור או אברך בן תורה. ואם אתה חושב שאתה הולך להרויח משהו מזה שברחת לפני סוף התפלה, טעות גדולה בידך, כי אצל הקב"ה הכל מדויק ולא שייך בעולם להרויח מקיזוזים על חשבון התפלה, אלא רק להפסיד מזה.

כתב בלקוטי תורה שאסור לדבר אפילו בדברי תורה בשעת התפלה. והרה"ק מקו'ניץ כתב שאסור לדבר אפילו בדבר מצוה. ובספר אמונת ישראל דרוש ד' כתב וזו לשונו: "ויש כמה לומדים ות"ח כששואלים אותם איזה דין או פירוש בדברי תורה או דבר הלכה כשהצבור מתפללים, הם משיבים ועונים, ובאמת יוצא מזה קלקול גדול, כי הכסילים רואים מרחוק וחושבים שדברים בטלים הם מדברים וגם הם מתחילים לדבר, וכשמוכיחים אותם הם אומרים וכי טוב אני מפלוני שהוא למדן וחשוב ולו מותר לדבר? לכן כל ירא שמים יזהר מאד בדבר זה אפילו להשיב בשום דבר עד שיצא מבית המדרש כדי שלא יענש כנגד כולם".

ומי שאינו נזהר בזה, מה שבדיו נטלה הימנו ומה שבקש בשאר תחנונות לא נתן לו, כי בא זה ואבד את זה. וכן רמז על כך הפאגן אברהם בסימן קכ"ד.

היערות דבש כתב שפירוש הפסוק 'סכות בענו לך מעבור תפלה' שההביל היצא מפי המדברים בתפלה נעשה כענו שמונע מתפלות המתפללים לעלות ולהתקבל רח"ל ואלו המדברים מחבלים ומזיקים את תפלות הציבור ח"ו.

הפלא יועץ מתבטא על אלו שעומדים מחוץ לבית המדרש בשעת התפלה ומדברים, בזה הלשון: "אוי להם שגמלו רעה לנפשם ורע ומר עזבם את ה...". ומסים את דבריו

הישמה ישראל מתבטא על אלו המדברים בתפלה בזו הלשון: "אוי לאותה פלימה מורדים ופושעים הם בהיכל המלך ואין זה אלא כפפירה סוררה, אין אלקים בכל מזמותיו ח"ו".

כתב הרוקח שהפסוקים: "הוי על כל שכני הרעים", "ופושעים יכשלו בם", "למה יקצוף

אלקים על קולך", "מי ביקש זאת מידכם רמס חצרי", קאי על אלו המדברים בתפלה כשהצבור משבחים ומשוררים בתפלה.

מובא בסמ"ג שהמדברים בשעת התפלה אוי להם שמיזיקים ומונעים את בניהם מחיי עולם הבא רח"ל.

הבעל התניא כתב באגרתו בזו הלשון: "על כן שליחותיהו דרו"ל קא עבידנא לגזור גזירה שנה לכל נפש שלא לשוח שיחה בטלה מעת שיתחיל הש"ץ להתפלל התפלה עד גמר קדיש בתרא, שחרית מנחה וערבית".

ואומר: "כל מי שיש בידו למחות, ימחה בידם, והירא את דבר ה' לא ישב ויסתובב עמהם", עכ"ל הק'.

בסה"ק עבודת ישראל להרה"ק מקו'ניץ זי"ע כתוב שהמדבר בשעת התפלה דוחק ח"ו את רגלי השכינה ואף שאר המתפללים ג"כ יכול להיות שלא תקבל תפלתם ח"ו בעוון האחרים שמדברים.

כתוב בס' אליה רבה שבתי כנסיות ובתי מדרשות נשרפין ונחרבין רח"ל בגלל העוון הנורא של אלו המדברים בשעת התפלה וקריאת התורה.

הידעת? מתפלל שלא נשאר עד סוף התפלה ובורח לאחר אשרי ובא לציון, הוא מפסיד בפעם אחת הפסד עצום של 19 אמן, 3 יהא שמיה רבא, וברכו, ח"ו.

בספר ווי העמודים לבעל השל"ה הקדוש (פרק י') וזה לשונו: ורגיל אני למחות לאותן אנשים המתפללים תחנונות ובקשות בעת שהש"ץ חוזר ומתפלל שמנה-עשרה, כי בודאי מה שבקשו בתחנונות לא נתן להם, ומה שבידם נטלה מהם, רוצה לומר כי המסכם בכל הפוסקים כשהש"ץ חוזר ומתפלל שמנה-עשרה, יש לקהל לשתק ולענות אמן ולכוון לברכות שמברך החזן,

בית תפילתי עמוד ג'

ג. לא יעמוד להתפלל אלא באימה ובהכנעה ולא מתוך קלות ראש ודברים בטלים (צ"ג ס"ב)

ד. כשהוא מתפלל לא יאחוז בידו.. מפני שלבו עליהם ויטרד ותבטל פוננתו (צ"ו ס"ב)

ה. ויחשב כאילו שכינה כנגדו, ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו עד שתשאר מחשבתו וכוננתו זכה בתפלתו (צ"ח ס"א)

ו. לא יפסיק בתפלתו ואפילו מלך שזאל בשלומו לא ישיבנו (ק"ד ס"א)

ז. אסור לו להתעסק בצרכיו עד שיתפלל (פ"ט ס"א) [וכ"ש בעת התפלה]

וכן נודה לך והטוב והמטיב בברכת המזון, וכל ברכות הנהנין וברכות המצוות, בכל אלו ודומיהם הכונה של אמן היא: **"אמת מה שאמר המברך ואני מאמין בזה"**.

ב. דבר שאין בו הודאה כלל, אלא רק בקשה, כגון קדיש, וכן זכרנו ביעלה ויבוא, והרחמן בברכת המזון וכיצא בזה, הכונה של אמן היא: **"יהי רצון שיתאמנו דברי המברך, והקדוש ברוך הוא יקים את דברי המברך"**.

ג. ברכה שיש בו הודאה וגם בקשה, כגון כל הברכות האמצעיות בשמנה עשרה, וברכת רצה ושנים שלום וכיצא בזה, יש לכונן באמן ב' הכונות יחד, גם: **"אמת מה שאמר המברך"**, וגם **"יהי רצון שיתאמנו ויתקיימו דברי המברך"** (מ"ב ס' קכ"ד ס"ק כ"ה, פן החיים ס"י ח' אות י"ד).

רבי שמעון בר יוחאי אומר בזה"ק פרשת ויקהל שהמדבר בשעת התפלה בשבת קדש זהו אדם שמחלל שבת (כפ"כול) ואין לו חלק בעם ישראל, ושני מלאכים הממונים על זה ביום השבת מניחים ידיהם על ראשו ואומרים עליו: אוי לפלוגי שדבר בתפלה ואין לו חלק בהקב"ה ח"ו.

וכתב ווי העמודים, שהמדברים בתפלה ובקריאת התורה עברה מכבה מצוה ואלו המדברים אוי להם ואוי לנשמותיהם ואוי תתקבל תפלתם כשהיא מלכלכת במיני חטאים ואין קטיגור נעשה סניגור.

אי תא בברכות (וב). שהעומד אחורי בית המדרש בשעה שהצבור מתפללים נקרא רשע ועליו נאמר: "סביב רשעים יתהלכון", ומעשה באלהיו הנביא שהרג איש אחד שהתפלל אחורי בית המדרש, וענשו החמור היה פיון שזלזל בכבוד ה', שכולם מתפללים בבית המדרש והוא עומד בחוץ ומראה בכך שהוא מתנהג אחרת מכלל הציבור.

כשמספרים לאביו של בחור פלוגי שבנו מחלל שם שמים ברכך שמדבר בתפלה וקריאת התורה, חייב האב לטפל בדבר בכל דרך אפשרית,

כי ראינו בתנא דבי אליהו ספור נורא המזעזע את אמות הספים בענין זה על אב שספרו לו שבנו מדבר בתפלה והאב לא התניח ולא טפל בדבר, ולבסוף מת אותו האב ואשתו וחמשה עשר מנפשות ביתו ולא נשארו כי אם אחד חגר וסומא ואחד שוטה ורשע רח"ל.

זה לשונו הקדוש של הגאון האדיר פוסק הדור בעל ה"שבט הלוי" זצ"ל: באתי בדברים אלו לעורר ולהזהיר על המכשלה הנפוצה בקרב בית ישראל לאלו הבאים ללמוד ולהתפלל בבית המדרש ואינם סוגרים את מכשיר הפלאפון, ולא מיבעיא אם הפלאפון מצלצל בקול שהוא זלזול חמור בכבוד שמים, אלא אפילו אלו העושים את הפלאפון על רטט ורגילים להוציאו ולראות מי מתקשר אליו, ולפעמים מרמזים באמצע

מדברי בעל "שבט הלוי" זצ"ל: **צלצל פלאפון, או עצם ההתעסקות עם הפלאפון בתפילה, זהו זלזול חמור בכבוד שמים**

וידקדק מאד בעניית אמן, כי פרושו אינו שיה תמיד רק לפי הענין, פעם פרושו אמת, ופעם פרושו יהיה כן, ופעם פרושו אני מאמין ומודה בו, ועל פן צריך לתן דעת על זה מאד, ומי שמדקדק פן זוכה ועונה אמן לעולם הבא (ספר המוקד).

הידעת? כשהנה משאיר פלאפון דלוק בשעת התפלה ואפילו על רטט, הנה עובר על הלכות פסוקות בשלחן ערוך בדלקמן: (אורח חיים)

א. צריך קודם התפלה להסיר כל דבר הטורדו (צ"ב ס"ג)

ב. לא יתפלל במקום שיש דבר שמבטל פוננתו (צ"ח ס"ב)

התפלה נו הו, יש בדבר איסור חמור מאד שמלבד שע"פ הלכה צריך כל אדם להסיר כל דבר הטורדו מפוננת התפלה, וק"ו את הפלאפון שהוא מניעה גדולה לזה, הרי זה גם בזיון גדול מאד, שמעט הזמן שהאדם מקדיש לעמוד לפניו קונו ולבקש על צרכיו ומשאלותיו, אינו יכול להתנתק מהבלי העולם. והנביא ישעיה מצנח ואומר: "מי ביקש זאת מידיכם רמס חצרי" (פ"א), ונדוד המלך אומר בתהלים: "מה לך לספר חקי (פ"ג). ומסים להלכה: על פן חובה על כל אחד ואחד קודם שנכנס לבית המדרש לסגור לגמרי את מכשיר הפלאפון.

פונת אמן
פוסקים מבאר שפונת אמן נחלקת לג' חלקים:

א. דבר שאין בו בקשה כלל, שהוא רק ברכה והודאה, למשל ברכת אלוקי נשמה ושאר ברכות השחר, ושלש ברכות ראשונות של שמנה עשרה, וברכת מודים,

ווי העמודים מביקש ומצוה שבכל קהלה יעמידו שומרים ומשגיחים אשר ישגיחו באיזמים רבים על אלו המדברים בתפלה ויביישו אותם ברבים ובזה נראה כבוד ה' בארץ, וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד.

כתב בספר שבט מוסר, שכל המדבר בשעת התפלה גדול עונו מנשוא כי אם חברו מדבר אתו הוא מכונן לדברי חברו כדי להשיב לו על דבריו, ולגבי הקב"ה אשר בידו נפש כל חי הוא מפנה לו ערף בתפלה כדי לדבר עם חברו, היש לך עוון גדול מזה. ומוסיף: ולכן ראוי ונכון להעמיד בכל בית מדרש משגיחים להזהיר את העם ולגער במי שמדבר בתפלה.

רש"י הק' פותב במסכת ברכות (כה, א) שהמתפלל לאחר זמן תפלה יהיה עצוב (מדכדך) באותו היום, ומביא רש"י הק' על כך ראיה מצפניה (פ"ג פ"ח): "נגי ממועד אספתי מוקף".

כתוב במדרש תנחומא (פרשת מוקץ אות ט') שצריך להשכים לתפלה שאין לה גדול מהתפלה (מוקץ אות ט). וכתב הפר"ח (פ"ט ט"א) שהמתפלל שחרית אחרי סוף זמן תפלה עליו נאמר מעונות לא יוכל לתקן.

וכתב המשנה ברורה (שם סק"ו) שאם לא התפלל במזיד עד סוף ארבע שעות, טוב שיתפלל אז בתורת נדבה, כי יש פוסקים שסוברים דבהזיד עד ארבע שעות טוב לא מצוי להתפלל כלל, על כן יתפלל ויתנה שאם מצד הדין הוא פטור, תפלתו בתורת נדבה.

וכתוב בספר נפש החיים שמי שאינו מקפיד על זמן תפלה הרי זה כמי שאוכל מצה בראש השנה ותוקע בשופר בחג הפסח, העולה על הדעת שזה יחשב מצוה?! והוא הדין לקריאת שמע והוא הדין לתפלה, אחרי שעובר הזמן סוגרים את השערים מלמעלה ואין התפלה מתקבלת לרצון (שיח תפלה).

אמר רבא אמר רב הונא, כיון שנפתח ספר התורה אסור לדבר אפילו בדבר הלכה (לט"א).

ומוסיף רבנו יונה בברכות (ח,א), ואף על פי שסוגרים הספר תורה בין עולה לעולה, אפילו הכי אסור לדבר. ומוסיף שאז פונת הגמרא הנ"ל כיון שנפתח.. משמע דמשעה שנפתח בפעם ראשונה אסור לדבר עד שיסימו כל הפרשה. וכן נפסק בשלחן ערוך (או"ח קמ"ו ס"ג): "כיון שהתחיל הקורא לקרות בספר התורה, אסור לדבר אפילו בדברי תורה, אפילו בין גברא לגברא, ואפילו אם הוא השלים כבר כל הפרשה". והב"ח מימל לדבר דברי תורה בין גברא לגברא, ובבאור הלכה מחמיר בזה, ולכולי עלמא אין לדבר דברי חול בין גברא לגברא. עוד כתוב בשלחן ערוך (קמ"ו, רפ"ד): "אסור לדבר כלל מעת שהמפטיר מתחיל הברכה

ש לפני ההפטרה וכן בשעה שהצבור קורא ההפטרה עד שהמפטיר מסיים את כל הברכות שלאחר ההפטרה. וצריך לשמוע ולכונן לברכות הקוראים בתורה ולברכות המפטיר ויענה אחריהם אמן ויעלו לו להשלים מנין מאה ברכות. ועל פן מצוה על העולים לתורה שיברכו בקול רם כדי שישמעו כל הקהל ויוכלו לענות אמן".

כתב בבאור הלכה שהמדבר בקריאת התורה מפקיר את נפשו רח"ל. ומוסיף הבאר היטב: ומה יענו אותם המדברים בקריאת התורה ביום הדין הגדול והנורא? אוי להם ואוי לנפשותם.

הידעת? 93% מהמדברים בין גברא לגברא מפסידים את ענית ברוך ה' המברך לעולם ועד ואמן של העולים לתורה, כי הם עסוקים בדבורם. וידוע מהזהר הק' חומר עוון של המפטיר אמן וברכו.

בשלחן ערוך הרב (סימן קכד אות ו') וזה לשונו: "ויש לגער באנשים שלומדים בעת חזרת הש"ץ, או אומרים תחנונים, ואפלו אם מכונים לסוף הברכה לענות אמן פראוי שלא תהיה אמן יתומה כמו שיתבאר, לא יפה הם עושים... שאם הלומדים יפנו ללמוד, עמי הארץ ילמדו מהו שלא להאזין לשליח צבור ויעסקו בשיחה בטלה, נמצאו מחטיאים את הרבים", עכ"ל. ודין זה מקורו במגן אברהם (סעיף קט"ח) בשם ווי העמודים למורנו הרב שבתי בן השל"ה זצ"ל, ומובא גם במשנה ברורה (סעיף קט"ז) וכל האחרונים.

בערוך השלחן (אות ט) וזה לשונו: "ואין ללמד או לומר תהלים בעת חזרת השליח צבור אף אם עונה אמן בסוף כל ברכה, ומי שעושה פן יש לגער בו", עכ"ל.

כתוב בספר אור צדיקים סימן ח' סעיף ז' שלהסיח דעת ולדבר עם תפילין הוא פגם גדול ונענשים על זה אף לאחר כמה שנים. ומוסיף שאלו המדברים דברים בטלים עם תפילין אוי להם ואוי לנפשים כי גומלים לעצמם רעה.

וידוע שכ"ק מרן רבי אהרן מבעלזא זי"ע ביקש מכל נער בהגיעו לגיל המצוות ג' דברים: א. שלא ידבר עם תפילין. ב. שלא יסתובב בשעת התפלה. ג. שיקפיד להתפלל בגוף נקי.

כתוב בקצור השל"ה: צריך להזהר מאד שלא יגעו רצועות התפילין על הארץ.

השומע את קריאת התורה מכבד את התורה ומקדש שם שמים ברבים, ומביא על עצמו את הברכה והחיים השלום והטוב. (ספר סדר היום)